

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Wnosząca odwołania wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu z dnia 11 grudnia 2014 r. w sprawie T-476/12.
- Ponadto wnosząca odwołanie wnosi o uwzględnienie żądania przedstawionego w pierwszoinstancyjnej skardze o stwierdzenie nieważności, a mianowicie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 17 stycznia 2013 r. (GestDem nr 3273/2012).

Zarzuty i główne argumenty

Według wnoszącej odwołanie Sąd nie uwzględnił wymogów zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 1367/2006⁽¹⁾ w odniesieniu do istnienia podstaw odmowy przyznania swobodnego dostępu do informacji dotyczących środowiska. Wbrew postanowieniom art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Sąd nie dokonał zawężającej wykładni podstaw odmowy określonych w art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001⁽²⁾. Sąd nie uwzględnił także w należyty sposób interesu publicznego w dostępie do informacji dotyczących środowiska, na który powołała się wnosząca odwołanie. W efekcie zaskarżony wyrok stoi także w sprzeczności z konwencją z Aarhus o dostępie do informacji dotyczących środowiska.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag,
ośrodek zamieszcowy w 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 12 lutego 2015 r. – Mehrdad
Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie**

(Sprawa C-63/15)

(2015/C 138/49)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, ośrodek zamieszcowy w 's-Hertogenbosch.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mehrdad Ghezelbash.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

1. Jak szeroki jest zakres art. 27 rozporządzenia nr 604/2013⁽¹⁾, samodzielnie, a także w związku z motywem 19 tego rozporządzenia?

Czy osoba ubiegająca się o azyl, znajdująca się w sytuacji takiej jak niniejsza, w której cudzoziemiec dopiero po nastąpieniu uznania odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu zostaje skonfrontowany z odnośnym wnioskiem o przejęcie rozpatrzenia tego wniosku i po uwzględnieniu tego wniosku cudzoziemiec przedstawia dowody, które mogą prowadzić do konkluzji, że to nie państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek o przejęcie, lecz wnioskujące państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu, a następnie wnioskujące państwo członkowskie nie bada tych dokumentów, ani nie przedstawia ich państwu członkowskiemu, do którego skierowano wniosek o przejęcie, ma na podstawie tego artykułu prawo do (skutecznego) środka zaskarżenia przeciwko stosowaniu wymienionych w rozdziale II[II] rozporządzenia nr 604/2013 kryteriów służących ustaleniu odpowiedzialnego państwa?

2. Czy w przypadku, gdy cudzoziemiec pod rządami rozporządzenia 604/2013, tak jak i pod rządami rozporządzenia 343/2003⁽¹⁾, co do zasady nie może powołać się na nieprawidłowe zastosowanie kryteriów służących ustaleniu odpowiedzialnego państwa, gdy państwo, do którego skierowano wniosek o przejęcie przychyliło się do tego wniosku, prawidłowe jest stanowisko drugiej strony postępowania, w myśl którego wyjątek od tej zasady jest dopuszczalny jedynie w związku z sytuacjami dotyczącymi rodziny w rozumieniu art. 7 rozporządzenia 604/2013, czy też inne szczególne fakty lub okoliczności mogą spowodować, że cudzoziemiec będzie mógł powołać się na niewłaściwe zastosowanie kryteriów służących ustaleniu odpowiedzialnego państwa?
3. Jeżeli odpowiedź na pytanie drugie brzmi, że oprócz sytuacji dotyczących rodziny także inne okoliczności mogą prowadzić do tego, że cudzoziemiec będzie mógł powołać się na niewłaściwe zastosowanie kryteriów służących ustaleniu odpowiedzialnego państwa, czy fakty i okoliczności opisane w pkt 12 postanowienia [odsyłającego] mogą stanowić takie szczególne fakty i okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca 9Dz. U. L 180, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 12 lutego 2015 r. – BP Europa SE/Hauptzollamt Hamburg-Stadt**

(Sprawa C-64/15)

(2015/C 138/50)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BP Europa SE

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Stadt

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 10 ust. 4 dyrektywy 2008/118/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przesłanki tego przepisu są spełnione tylko wówczas, jeżeli całość wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy nie dotarła do miejsca przeznaczenia albo czy przepis ten może być stosowany przy uwzględnieniu art. 10 ust. 6 dyrektywy 2008/118/WE także w przypadkach, w których tylko część wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy nie dotarła do miejsca przeznaczenia?
2. Czy art. 20 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE należy interpretować w ten sposób, że przemieszczanie wyrobów akcyzowych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy kończy się dopiero wówczas, gdy odbiorca dokonał całkowitego rozładunku środka transportu, który do niego dotarł, tak że stwierdzenie brakującej części przesyłki w trakcie rozładunku następuje jeszcze podczas przemieszczania?
3. Czy art. 10 ust. 2 w zw. z art. 7 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/118/WE stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym właściwość państwa przeznaczenia do poboru podatku (poza wyłączeniem przypadków uregulowanych w art. 7 ust. 4 dyrektywy 2008/118/WE) została uzależniona jedynie od stwierdzenia wystąpienia nieprawidłowości i niemożliwości ustalenia miejsca wystąpienia nieprawidłowości albo jest dodatkowo wymagane stwierdzenie, że wyroby akcyzowe poprzez ich wycofanie z procedury zawieszenia poboru akcyzy zostały wprowadzone do konsumpcji?